

KAPTÁR

A 86. Ünnepi Könyvhét megyei megnyitója Karcagon

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Karcag Város Önkormányzata, valamint a Déryné Kulturális, Turisztikai, Sport Központ és Könyvtár nevében nagyon sok szeretettel köszöntöm Önöket a 86. Ünnepi könyvhét és 14. Gyermekkönyvnapok megyei megnyitó ünnepségén.

Szepesi Tibor
intézményvezető,
önkormányzati
képviselő köszöntője a
86. Ünnepi Könyvhét
megyei megnyitóján,
Karcagon

Szurmay Ernő:
A Vitézi Széktől a grófi
kastélyig
(Emlékcserепek
házitanítókodásom
történetéből)

Prinyi Tünde:
Könyvbarát körök és
klubok a tiszafüredi
Városi Könyvtárban

A Magyar Könyvtárosok
Egyesülete 47.
Vándorgyűlésén a
Versegly Ferenc
Könyvtár kitüntetettjei:
Némethné Matastik
Magdolna,
Takáts Béla

Szepesi Tibor köszöntötte a vendégeket.

Először is szeretném megköszönni a szervezőknek, hogy a mai ünnepségen itt Karcagon, a megújult Ifjúsági Házban működő Csokonai Könyvtárban köszönhetem Önöket.

A szervezett magyar könyvkultúra 220 évét idén ünneplő Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése jogelődjének 1927-ben Lillafüreden megtartott közgyűlésén állt elő Supka Géza, a Corvina című könyves lap főszerkesztője azzal a javaslattal, hogy az év egy napján, lehetőleg az ország minden településén egy időben rendeztessék Magyar Könyvnap az igényes irodalom, a magyar nyelv megőrzése érdekében. Supka Géza nem csak egy ötletet fogalmazott meg, hanem egy hihetetlenül jól végiggondolt programot is letett a szervezet asztalára.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvkereskedők Országos Egyesületének tagjai felállva tapsolták meg javaslatát, azonban Supka ötletéből csak 1929-ben lett valóság, hiszen május 13-án a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében megnyílt a Magyar Könyv Ünnepe. E tradíciót megőrizve a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése az alapítói szándékhoz híven idén már 86. alkalommal szervezi meg a könyv ünnepét, amelyhez a 2001-es Olvasás Éve óta kapcsolja a Gyermekkönyvnapokat.

Nagyon sokat gondolkoztam azon, hogy a mai megnyitón mit is mondhatnék Önöknek. Mit mondhatnék, amit az előttem szólók még nem mondtak el az eltelt évtizedek alatt.

A mai nap ünnep tehát. Ünnep, mely a könyvekről szól elsősorban. Nem olyan régen olvastam valahol, hogy az olvasáshoz két ember szükséges: az író és az olvasó.

Ennek megfelelően bővítem az ünnepi a sort.

A mai nap ünnepe az írónak, a költőnek, a szerkesztőnek, a lektornak, a nyomdának és nyomdászának, és persze az olvasónak is.

De mis is a könyv?

A könyv az UNESCO meghatározása szerint: Olyan, szövegből és ábrából álló, fizikai - papír alapú - információhordozójú, nem periodikus (irodalmi vagy szakmai célú) publikáció, amely 49 vagy több oldalból áll. A könyv nyomdaipari sokszorosítással előállított tömegtermék.

Az ókortól a 20. század közepéig a legfontosabb és legelterjedtebb információhordozó médium. Megjelenési formája változatos, leginkább összefűzött vagy -kötött, többnyire papír alapú lapokból áll. A papír tömeggyártása előtt pergament használtak. A lapokra felvitt jelek hordozzák az információt. A hagyományosan valamilyen nyelven, írásban, szöveggént rögzített információt az olvasás művelete segítségével kapjuk vissza. Képi információt (illusztrációt) is tartalmazhat.

Ezek a száraz tények, melyeket a lexikonokban lehet megtalálni.

A könyv azonban több ennél. Végigkísér bennünket egész életünkön. A könyv fogalma kitüntetett helyet foglal el a magyar közgondolkodásban.

Gondoljunk csak a születési anyakönyvre, a házassági anyakönyvre, a leckeönyvre. Tükrözik olyan szólásaink, mint a „hol van az megírva”, illetve a „meg van írva a nagy könyvben”.

A könyv fogalma a törvény fogalmával is összeköthető. A törvényeket időről időre kódexekben, aztán könyvekben, törvénykönyvekben foglalták össze. Vagy gondoljunk a gazdasági vonatkozásokra is. A vállalkozások, cégek vagyonait, eszközeit és adósságait könyvekben vezetik és könyvelésnek nevezik.

Tehát a könyv jelen van, átszövi egész életünket.

Egy kicsit továbbolvasva a lexikonban az előbb is idézett részt a könyv címszó így fejeződik be: A könyv tárolási helye a könyvespolc vagy a könyvtár. Ezért aztán tovább kell bővítenem az ünnepi a sort.

A mai nap ünnepe az írónak, a költőnek, a szerkesztőnek, a lektornak, a nyomdásznak, az olvasónak és természetesen a könyvtárnak és a könyvtárosoknak is.

Itt engedjék meg, hogy egy kicsit kitérjek a helyi könyvtárra, bár kollégánóm majd részletesen is be fogja mutatni Önöknek az épületet és a könyvtár történetét.

Karcag Város Önkormányzata 2012-ben az akkori gazdasági helyzetben döntött az intézmény, intézmények összevonásáról.

Aztán 2013-ban arról, hogy a könyvtár egy új épületbe, jelenlegi helyére, a felújított Ifjúsági Házba költözik át. Az épület átadása után, tavaly tavasszal kezdődött az átköltözés, mely a mai napig is tart.

Természetesen a napi munkát - kölcsönzést - már el tudtuk kezdeni, azonban van még tennivaló a teljes berendezkedésig.

Az összevont intézmény működése és feladatrendszere igen széles skálán mozog.

Alapvető célunk azonban, hogy a szakfeladatok szuverenitása mellett össze tudjuk hozni azokat a funkciókat, melyek egymást erősítve a közönség érdekeit szolgálják.

Ez egy kicsit más felfogást kíván a könyvtárosok részéről is. Kollégáim folyamatosan azon igyekeznek, hogy az épület adottságait kihasználva próbálják a könyvtár működését, mindennapi életét, programjait is megszervezni. Sokat dolgoztak és dolgoznak azon, hogy az érdeklődő olvasók, a különböző rendezvényekre hozzánk látogatók minél jobban érezzék magukat.

Engedjék meg, hogy innen is megköszönjem munkájukat.

A beszéd írása közben természetesnek tűnt, hogy megnézzem a "könyv" szó alatt mi szerepel a lexikonban. Az is természetesnek tűnt, a mai felgyorsult világban, hogy mindezt a kezem ügyében lévő számítógép segítségével tegyem meg.

Aztán egy kicsit elszégyelltem magam - hiszen mégis csak a könyvek ünnepét üljük ma - így elstájtam a könyvespolcig és levettem a polcra a lexikont, hogy abban nézzem meg.

Az idő valóban felgyorsult, hiszen Gutenberg nagy találmánya után úgy négyszáz év telt el a fényzedésig, amely szintén forradalmasította a könyvnyomtatást, de a négyszáz évnek mindössze tizedére volt már csak szükség, hogy az informatikai, információ-technológiai és a digitális forradalom ránk köszöntsen, s mi észre se vegyük, hogy immár egy elektronikus világ információs sztrádján száguldozunk és levelezünk, egy virtuális térben élünk közösségi életet, intézzük hivatalos ügyeinket, vásárolunk,

nyelveket tanulunk, filmeket nézünk és e-bookon olvasunk könyvet.

Az olvasás azonban - szerencsére - az elektronikus világ térhódítása ellenére is megmaradt egyéni tevékenységnek lenni.

A könyv nem feltétlenül és kizárólagosan pár darab papírlap telenyomatva betűkkel, színes vagy fekete-fehér ábrákkal, puha vagy keménytáblák közé kötve. Sokkal több annál: intim viszony olvasó és a mű között.

Így volt ez négyszáz éve mindig, s remélem, ezután is így marad.

Kérem Önöket, és persze valamennyi kedves olvasót, hogy őrizzük meg, annak érdekében, hogy az olvasás élménye mindig maradjon.

Kívánok Önöknek a mai napra jó tanácskozást, hasznos beszélgetést, kellemes kikapcsolódást és új élményeket.

A vendégeket és az ünnepnek helyet adó intézményt köszöntötte Csóor György, a JNSZM alelnöke.

Dr. Bartos Éva: Fejlesztő biblioterápia a könyvtárban c. szakmai előadását hallgathatták meg az érdeklődők.

A Vitézi Széktől a grófi kastélyig (Emlékcserепek házitanítóskodásom történetéből)

Mielőtt e furcsa cím magyarázatába fognék, néhány gondolatot el kell mondanom megértéséhez.

A szolnoki Verseghy Ferenc Reálgymnázium második osztályát kezdtem el, amikor áldott emlékű osztályfőnököm közölte velem, hogy Vitéz Hernády Úr, a Vitézi Szék elnöke egy szegény sorsú, de jól tanuló második fiút szeretne Tibold nevű fia mellé házitanítónak, fiával együtt tanulónak felkérni. Ebédet és néhány pengőt adna neki. Andor János osztályfőnököm engem ajánlott. Így kezdtem el Hernádyék Harcsa utcai lakásában házitanítói pályafutásom 1932 kora őszén. Két tanévet éltem át náluk. Késő ősszel már az esti órákban indultam haza a gátórházba, amely mintegy másfél km-re volt a Zagyva balpartján, ahol a Zagyva gát a Szolnok-Debrecen vasút töltésébe ért. A zsebemben mindig volt néhány kavics a kóbor kutyák elleni védekezésül. Ha írásbeli házifeladat, házidolgozat várt rám, már lámpafénynél kellett megírnom, hiszen villanyvilágítás nem volt.

Már negyedikes voltam, amikor hasonló feltételek mellett Deme Zoltán osztálytársam korrepetálását kezdtem el. Édesapja főmozdonyvezető volt, aki a negyedik osztály befejezése után az akkori felsőkereskedelmi iskolába íratta be fiát, mert a gimnáziumban még korrepetitori segítséggel is nagyon nehezen boldogult. A ker-ben viszont az élvonalba verekedte fel magát. Érdekes véletlen, hogy már könyvtárigazgató koromban Zolinak a fia, aki az egyetem bölcsészettudományi karát végezte el, egy Verseghy-válogatással jelentkezett, amelyet meg is jelentettünk.

Már ötödikes voltam, amikor Mák Ferenc nevű osztálytársamat, aki egyébként jórendű tanuló volt, latin nyelvből kezdtem korrepetálni. Ez a kapcsolat tragédiával végződött. Egyetemi hallgatóként a budapesti Erkel utcai diákotthonban laktam. A szomszédos lakás pedig Mák Feri családjának az otthona volt. Egy váratlan pillanatban szegény Feri feltépte az ablakot, s az emeletről levetette magát és meghalt.

Még gimnáziumi érettségink előtt is foglalkoztam egyik osztálytársam, Tari Jenő unokahúgával, aki a leánygimnáziumban tanult. Délutánonként eljártam hozzájuk, mert egy házban laktak, főleg a latin nyelvvel voltak problémái. Végül sikerült átsegítenem a nehézségeken s így sikeresen fejezte be a tanévet. Végül egy Frizzy nevű kéményseprőmester fiát korrepetáltam. Ők itt laktak, ahol most a Bajtárs ill. Bálvány u. magas házai találhatóak. Abban az időben még rengeteg kubikgödör volt ezen a vidéken. Itt verték a vályogot a környék kis munkásházaihoz.

Ma sem tudom, miért építette a mester a maga házát a kubikgödrök közé, ahová csak egy keskeny ösvényen lehetett eljutni. Ettől kissé északra keresztelte a vasútpályát a közút.

A Kolozsvári híd helyén ugyanis akkor még két, az ott álló vasúti őrházból kezelt kettős sorompó védte a mostani négyes főúton közlekedőket a vasúti forgalomtól.

Egyébként tanítva tanultam végig kisebb-nagyobb megszakításokkal az öt évet a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán magyar-német szakon.

1943 őszén a bölcsészsegítő hirdetőtábláján láttam meg a zalaszentgróti Nyilvános Jogú Magán Polgári Fiú és Leányiskola hirdetését, amelyben alapvizsgázott tanár-

jelöltet keresnek megfelelő illetmény ellenében. Azonnal írásban jelentkeztem és november 1-jén este meg is érkeztem a zalai kisvárosba. A nagyon kedves iskolafenntartói igazgatónő, dr. Pagonyi Karola szállásomról is gondoskodott. Dr. Baloghy Elek ügyvédnél kaptam egy kis külön bejárátú cselédszobát, annak fejében, hogy a kisfiát előkészítettem a zalaegerszegi gimnázium első osztályos magánvizsgájára. Az idősebb gyermekük, Baloghy Éva a polgári iskola negyedikes tanulója volt.

Az iskolában az első osztály főnöke lettem, s szaktárgyaimon kívül földrajzot is tanítottam. Az önképzőkört és a sportkört, valamint az ún. 15 perces testnevelést is vezettem. A fizetésem az akkori viszonyokhoz képest nagyon szép volt. 450 pengőt kaptam havonta.

Esténként eljártam az Iparos körbe ping-pongozni. Hamar összebarátkoztam egy hasonló korú fiatalemberrel, de a nevére már nem emlékszem. Így teltek a téli esték, mert délutánonként az ügyvéd kisfiával foglalkoztam. Már tavaszodott, amikor házigazdám közölte velem, hogy a Károlyi grófnő kérdezteti, hogy nem foglalkoznék-e a fiával, aki Zalaegerszegen járt gimnáziumba. Ezt a kérést nem lehetett visszautasítani. Így a csonka tanév befejezéséig átjártam a Zala folyó balpartján lévő kastélyba korrepetálni a nagyon csinos grófnő fiát.

A tanév befejezése előtt az egyetlen zsidó vallású harmadikos leányka már sárga csillaggal a blúzán jelent meg az órán. A fogamat kezelő Deutsch nevű fogorvos leánya volt. Szegény Deutsch Veronika további sorsáról csak sejtésem lehet.

A németek bevonulásával véget is ért a tanév, de én még nem tértem haza, hanem a szülők kérésére kijárogattam a Zala menti falvakba Csáfordtól Kehida-Kustányig. Ilyenkor valamelyik szülővel összejöttek a gyerekek és én foglalkoztam velük. Ezért meg is vendégeltek.

1944. június 1-jén értem haza a Zagyva menti gátórházba. Másnap, június 2-án zúdult Szolnok városára az olaszországi támaszpontról induló angolszász repülőosztag, amely óriási pusztítást végzett. A mai Kolozsvári hídtól a rékasi rámpáig nem maradt épület, sőt még a Közgazdasági Technikum épülete is kapott a reteszekből, a vele szemben lévő házat pedig telitalálat érte. Itt halt meg Kemény László, egykori igazgatóm feleségének családja.

Már előző éjjel volt ún. zavaró berepülés, amelynek során udvarunkat teleszórták kisméretű bombákkal, amelyek közül sok nem robbant fel. A teheneket úgy kellett közöttük kivezetni. Szüleim úgy határoztak, hogy nem tudnak tovább itt maradni, s kiköltöznek a besenyszögi rokonsághoz. Így is történt.

A nyár vége felé a szülők kérésére foglalkozni kezdtem Bálint tanító Aranka nevű leányával és Fejérpataki gyógyszerész leánykájával, akik a szolnoki leánylíceumba jártak, de a háborús helyzet miatt magánvizsgára kényszerültek.

Mikor jórészt a jászapáti gimnáziumba, valamint a szolnoki polgári fiúiskolába járó gyerekek szülei megtudták, hogy házitanítoskodom, sorra kértek, hogy foglalkozzam az ő gyermekükkel is. Mivel a front közeledtével az óvodába sem jártak a kicsik, megkértem az óvónőt, járuljon hozzá, hogy tanítás céljára igénybe vegyük az óvodát. Az óvónő beleegyezett, én pedig arra kértem, hogy a polgári iskolai tantárgyak közül a háztartástant stb. tanítsa.

Amikor a front átvonult és Jászapátiban megkezdődött a tanítás, a gimnazisták elmentek, viszont sok olyan fiú jelentkezett, aki a szolnoki polgáriban akarta tanulmányait folytatni, ill. elkezdni.

1945 februárjában hazajött Holub Emília nevű matematika-fizika szakos tanárjelölt, aki kéré-

semre bekapcsolódott a tanításba. Már szabályszerű tantárgyfelosztás szerint folyt a munka. A szülők a mindennapi megélhetéshez szükséges élelmiszerekkel honorálták a munkánkat.

1945 júniusában aztán mintegy 31 gyerek tett magánvizsgát a szolnoki polgári fiúiskolában. Most derült ki, milyen hasznos volt számomra a zalaszentgróti polgáriskolában töltött tanév, hiszen a polgári iskolai tananyag túlnyomó részének ismerete megadta a kellő biztonságot a tanulók magánvizsgára történő felkészítéséhez.

1945 tavaszán szüleim hazaköltöztek, én pedig beiratkoztam az egyetem bölcsészkarának második félévére. Így nem vesztettem egy félévet sem. Szakdolgozatom sebtében megírva gyakorló évem egyik félévét a budapesti Trefort utcai gyakorló gimnáziumban, a másik félévet pedig a szolnoki Verseghy Ferenc Gimnáziumban töltöttem, remélve, hogy ott kapok majd tanári állást is. Erre Valent István mb. igazgató, egykori magyartanárom ígéretet is tett. Ebből azonban nem lett semmi, ugyanis Valent Istvánt kényszernyugdíjazták. Az új igazgatónak, Bartos Imrének pedig nem voltam szimpatikus. Ellenben későbbi kedves barátom, Kisfaludi Sándor ajánlására Kemény Laci bácsi, az akkori Felsőkereskedelmi Iskola igazgatója alkalmazott, mint kisegítő óraadó helyettes tanárt. Amikor pedig 1947-ben a pedagógiai vizsgát is letettem, rendes tanárként végeztem tovább a tanári munkát 13 évig, majd 10 éven át pedig igazgatóként a Közgazdasági Technikumban.

Így ért véget az én *háztanítóskodásom*.

Szurmay Ernő
ny. könyvtárigazgató

Könyvbarát körök és klubok a tiszafüredi Városi Könyvtárban

Az alábbi írásomban röviden bemutatom az elmúlt néhány év alatt intézményünknek a programokban bekövetkező változásait, ahol harminc éve vagyok gyermekkönyvtáros, és 2013-tól kinevezett igazgató.

Könyvtárunkban szükségesnek tartjuk a szemléletváltást, ezért bővítettük a programkínálatunkat: többek között különféle korosztályt érintő olvasói köröket szerveztünk. Elsődleges célunk a potenciális olvasótáborunk megszólítása és bevonása a könyvtári környezetbe közvetett módon. Íme az időrendi áttekintés:

2009-től helyet adunk az általam szervezett **Francia Nyelvkörnek**, amely heti rendszerességgel tartja találkozóit, és amelynek célja a környékünkön élő francia nyelvet beszélők játékos nyelvgyakorlása nyelvtanár segítségével és a városunkba érkező idegen nyelvet beszélők segítése. Évente egyszer a csoport színes, hangulatos és nagyon népszerű előadásokkal mutatkozik be a könyvtár programjaként a város francia kultúrát kedvelő lakosainak, ami alkalmas arra, hogy különféle kulturális szeptét láttassuk meg a publikummal (dalok, előadások, kiállítások és gasztronómia).

2010-ben a város életében - és talán az országban is - újszerű kezdeményezést vezettünk be: havonta egyszer a helyi Idősek Gondozási Központjában tartok külső pedagógus segítőkkel együtt **„Platán Olvasóklub”** címmel irodalmi foglalkozást. Előzetesen felmérve a bent lakók igényeit, a helyszínre viszek könyvtári könyveket, illetve egy-egy témakört kidolgozva felolvasunk

verseket, ismert prózákat. A felolvasásra, szavalásra a lakókat is bevonjuk, akik előtte lelkesen készülnek az általunk kiadott művekkel. A lakók többsége részt vesz ezeken a foglalkozásokon, amely igazolja számunkra, hogy van igény és létjogosultsága ennek a fajta kihelyezett könyvtári programnak.

2013-tól indítottam útjára a **Momo-klub-**gyermekkönyvtári alkotóműhelyt olvasást kedvelő gyermekek számára. A klub foglalkozásait én tartom, de alkalmanként meghívok drámapedagógust is. Ezeken a foglalkozásokon egy általam kiválasztott művet dolgozunk fel közösen: először felolvassuk, majd megbeszéljük és eljátsszuk, vagy lerajzoljuk. Célunkat, az olvasóvá nevelést és az ízlés formálását így játékos formában építjük be.

2014-ben pedig a felnőttek számára is szerveztünk egy „**Könyvbarát kört**”, ahol beszélgetünk kedvenc könyveinkről, újdonságokról.

A kezdeti lelkesedés egy év után kicsit alább hagyott, emiatt úgy érezzük: át kell gondolni és fejleszteni a kör programját, munkatervét, felmérve a csoport tagjainak igényeit és új tagokat is bevonni.

2015 tavaszán a város és környékén élő alkotók, írók és költők, publicisták és szerkesztők megszólítását terveztük volt kolléganőm segítségével, és hirdettünk meg egy alkotókört „**Tisza-tavi Irodalmi Műhely**” címmel.

A műhely célul tűzte ki a közösségépítés és az írott kultúra terjesztésén kívül a fiatal, tehetséges nemzedék felkutatását és felkarolását.

Jelenleg a csoport létszáma folyamatosan bővül, akinek munkáját jelenleg még én tartom

össze, de remélhetőleg hamarosan átveszik tőlem a stafétát, és az intézményünk egyik klubjaként önállóan fognak tovább működni.

Összegezve: Érdemes volt megszervezni ezeket az olvasói köröket a régi és új olvasóink megtartása, a kultúra terjesztése, közösségek kialakítása és formálása, az olvasóvá nevelés érdekében, valamint jót tesz a könyvtárunknak a városban betöltött kulturális és szakmai szerepének növelésében is.

Tény, hogy a körök megszervezése, irányítása és fenntartása sok időt és energiát igényel, ezért még nagyobb feladatmegosztásra van szükség (valljuk be, az igazgatói teendők mellett szép kihívás). Tapasztalatom, hogy kellően érzékeny terület a felnőttolvasók érdeklődésének fenntartása, a sokféle tehetséggel való bánásmód és a csoportalkotás: megfelelő empátia és diplomáciai érzék is kell hozzá, valamint kitartás.

Különlegesen nehéz feladat a programjainkhoz az anyagi források előteremtése, vagy azok hiányában a programok megszervezése, ezért is kihívás a klubok vonzóbbá tétele.

Prinyi Tünde
Tiszafüred, könyvtárigazgató

A Magyar Könyvtárosok Egyesülete 47. Vándorgyűlésén a Versegly Ferenc Könyvtár kitüntetettjei

Némethné Matastik Magdolna a Magyar Könyvtárosok Egyesületének Egyesületi munkáért emlékérmet kapta.

Laudációjában elhangzott:

Nyitottsága, szakmai érdeklődése minden területen megmutatkozik. Embersége, empátiája segíti a szakmai és egyesületi tevékenység minőségi színvonalú végzését. Tudását megosztó, türelmes, segítőkész kolléga. Munkáját naprakész tudás és szakmai alázat jellemzi. Korrekt kolléga és kiváló munkatárs. 2011-től az MKE JNSZM Szervezetének elnöke.

Takáts Béla a Kertész Gyula Emlékérem kitüntetettje, melyet az MKE Helyismereti Könyvtárosok Szervezete a kimagasló szakmai teljesítményéért ítélte meg 2015-ben számára.

Laudációjában elhangzott:

munkahelyén a szakmai igazgatóhelyettesi beosztást 1994 óta tölti be. Ez idő alatt az intézmény több jelentős szakmai projektet bonyolított le közvetlen irányítása mellett: könyvtári integrált rendszer bevezetése, váltása, az intézmény megjelenése a világhálón, a könyvtári dokumentumok digitalizálása és digitális közreadása alapjainak megteremtése, a megyei Könyvtárellátási Szolgáltató Rendszer tevékenységének szervezése. **2003-2010:** a Magyar Könyvtárosok Egyesülete Helyismereti Könyvtárosok Szervezetének elnöke volt, majd **2011-től** a Magyar Könyvtárosok Egyesülete Elnökségének tagja.

Némethné Matastik Magdolna

Takáts Béla

GRATULÁLUNK!

(szerk.)

(fotó: Mándli Gyula)

Kaptár

Jász-Nagykun-Szolnok megye könyvtárainak híradója

Szerkesztő: Illés Julianna (illes@vfmk.hu) Felelős kiadó: Lászlóné Nagy Ilona

Kiadja a Versegly Ferenc Könyvtár és Közművelődési Intézmény

5000 Szolnok, Kossuth tér 2., Postafiók 139.